

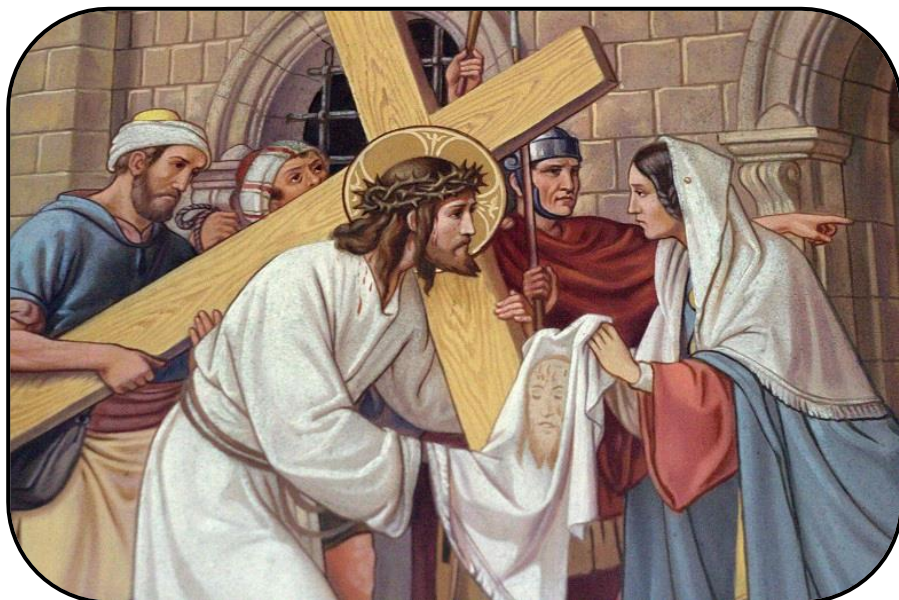
MARIJINO UZNESENJE

List župe Uznesenja Blažene Djevice Marije – Stenjevec
Br. 2 (53), ožujak 2017.

Dragi župljani,

ovaj tjedan proslavili smo blagdan PEPELNICE, kojom smo ušli u KORIZMU. To je razdoblje liturgijske godine u kojem se posebno kroz post, molitvu i milostinju pripremamo za blagdan Uskrsa.

Svakako, jedan od znakova korizme jest i pobožnost križnoga puta. U ovom broju župnog listića dotaknuli smo se i te drevne pobožnosti Katoličke Crkve, koja svoje korijene vuče iz vremena srednjovjekovnih hodočašća u Svetu zemlju, kada su se obilazila mjesta Isusove muke i stradanja u Jeruzalemu.

„Križu sveti, stablo svako zavidi ti čarni sjaj;
s takvim liščem, cvijetom, plodom nikoji ga nema gaj...“

EVANĐELJE: 1. KORIZMENA NEDJELJA

1. KORIZMENA NEDJELJA, 5. ožujka 2017.

EVANĐELJE: Mt 4, 1-11

U ono vrijeme: Duh odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša. I propostivši četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladnje. Tada mu pristupi napasnik i reče: »Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom.« A on odgovori: »Pisano je: 'Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.'« Đavao ga tada povede u Sveti grad, postavi ga na vrh Hrama i reče mu: »Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: 'Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.'« Isus mu kaza: »Pisano je također: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!« Đavao ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa mu reče: »Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš.« Tada mu reče Isus: »Odlazi, Sotono! Ta pisano je: 'Gospodinu Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!'« Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.

KORIZMENA PORUKA PAPE FRANJE

„Božja riječ je dar. Drugi su dar.“

Draga braćo i sestre, korizma je novi početak, put koji vodi k sigurnom cilju: Uskrsu, Kristovoj pobjedi nad smrću. To nas vrijeme uvijek snažno poziva na obraćenje. Kršćanin je pozvan vratiti se Bogu „svim srcem“ (Jl 2, 12), ne zadovoljavati se osrednjošću, već rasti u prijateljstvu s Gospodinom. Isus je vjerni prijatelj koji nas nikada ne napušta, jer i kada smo u grijehu, on strpljivo čeka da mu se vratimo i tim strpljivim čekanjem pokazuje svoju spremnost na opraštanje (usp. Homilija na misi, 8. siječnja 2016.).

Korizma je pogodno vrijeme za jačanje duhovnog života sredstvima posvećenja koja nam Crkva pruža: postom, molitvom i milostinjom. U korijenu svega toga je Božja riječ, koju smo u ovom vremenu pozvani slušati i nad njom revnije meditirati. Želim se ovdje na poseban način zadržati na prisposodbi o bogatašu i siromašnom Lazaru (usp. Lk 16, 19-31). Neka nam bude nadahnuće taj tako značajan tekst, koji nam pomaže razumjeti što nam je potrebno da bismo postigli pravu sreću i vječni život.

DRUGA OSOBA JE DAR

Na početku prisposode predstavljena su dva glavna lika, s time što je siromah detaljnije opisan: on se nalazi u očajnu stanju, nema čak snage ni ustati, leži pred bogataševim vratima i hrani se mrvama koje padaju s njegova stola, cijelo tijelo mu je posuto ranama, koje psi dolaze lizati (usp. rr. 20-21). Mračna je to slika; prikazuje ponižena čovjeka koji je zapao u veliku bijedu.

Dodatnu crtu dramatičnosti toj slici daje siromahovo ime: zove se Lazar, ime bremenito obećanjem, koje doslovno znači „Bog pomaže“. Stoga taj lik nije anonimn, njegove su osobine jasno opisane i predstavljen je kao pojedinac s vlastitom osobnom poviješću. Dok je za bogataša praktično nevidljiv, za nas je netko koga dobro poznajemo. Postaje jedno lice i, kao takav, dar, neprocjenjivo bogatstvo, biće koje je Bog htio, koje voli i kojeg se spominje, premda je konkretno stanje u kojem se nalazi stanje odbačenog čovjeka (usp. Homilija na misi, 8. siječnja 2016.).

Lazar nas uči da je druga osoba dar. Ispravan odnos s osobama sastoji se u tome da prepoznamo sa zahvalnošću njihovu vrijednost. I siromah na bogataševim vratima nije neugodna smetnja, već poziv na obraćenje i promjenu života. Ta nas prisposoda ponajprije poziva da otvorimo vrata svoga srca drugome, jer svaka osoba je dar, bilo da je to naš susjed ili pak nepoznati siromah. Korizma je pogodno vrijeme da otvorimo vrata svakoj osobi u potrebi i prepoznamo u njemu ili njoj Kristovo lice. Svaki od nas susreće takve ljude u svom svakodnevnom životu. Svaki život koji susrećemo je dar koji zaslužuje prihvaćanje, poštovanje i ljubav. Božja nam riječ pomaže otvoriti oči da prihvatimo i ljubimo život, prije svega kad je ovaj slab i ranjiv. A da bismo to mogli, nužno je uzeti ozbiljno i ono što nam Evanđelje kazuje o bogatašu.

GRIJEH NAS ZASLJEPLJUJE

Prisposoda je bespoštedna u opisivanju proturječnosti u kojima se nalazi bogataš (usp. r. 19). Taj je lik, za razliku od Lazara, bezimen; za njega se jednostavno kaže da je „bogataš“. Izobilje u kojem živi ogleda se u pretjeranoj raskošnoj odjeći koju nosi. Grimiz je naime bio vrlo cijenjen, čak više od srebra i zlata, i zato je bio pridržan božanstvima (usp. Jr 10, 9) i kraljevima (usp. Suci 8, 26), dok je tanani lan davao pojedincu gotovo svet značaj. Taj se čovjek dakle volio razmetati svojim bogatstvom i običavao je to činiti svakodnevno: „danomice se sjajno gostio“ (r. 19). U njemu vidimo dramatičan odraz izopačenosti grijehom, koja poznaje tri susljedna stupnja: ljubav prema novcu, ispraznost i oholost (usp. Homilija na misi, 20. rujna 2013.).

Apostol Pavao kaže da „korijen svih zala jest srebrojubilje“ (1 Tim 6, 10). To je glavni uzrok korupcije i izvor zavisti, svađa i sumnjičenja. To može ići tako daleko da novac zavlada nama, čak dotle da postane tiranijski idol (usp. apost. pob. Evangelii gaudium, 55). Namjesto da bude sredstvo kojim se služimo u činjenju dobra i iskazivanju solidarnosti drugima, novac može nas i čitav svijet podjarmiti egoističnoj logici koja ne ostavlja prostora ljubavi i predstavlja prepreku miru...

Dragi župljani, ostatak korizmene poruke pape Franje možete pročitati na našoj mrežnoj stranici www.gospastenjevecka.hr

Čovjeka je najviše strah nemoći. Ovisnost o drugima, vlastita bespomoćnost, nemogućnost da sami učinite nešto za sebe, gaženje preko vlastitog ponosa i bespomoćan pogled u drugog čovjeka, sve su to razlozi zbog kojih ljudi danas bjesomučno žude za novcem kao izvorom moći, a jednako tako bježe od bolesti kao

izvora nemoći. To su dva pola ljudske duše – moć nad drugima i (po)moć od drugih. Zanimljivo je da se i tako većina moći koje steknemo zahvaljujući broju nula na bankovnom računu troši kako ne bismo morali tražiti pomoć od drugih, odnosno kako bismo stalno ostali zdravi. Ljude je strah bolesti, jer je ona fizička manifestacija nemoći. Bolest je sve ono što mi nikako ne želimo biti – ponizni, ovisni, nemoćni, slabi, potrebiti. A čovjek si to danas ne može priuštiti, jer čovjek danas „nema vremena biti bolestan“. Čovjek danas nema vremena biti čovjek. Stroj ne smije stati, kotačić stalno mora raditi.

Jasno, postoje iznimno teške bolesti koje u potpunosti izmijene život osobe i cjelokupne njegove obitelji. Govoriti o prednostima takvih bolesti, o tome kako su one određeni trening za dušu i kako uz njih čovjek može naučiti prave vrijednosti, pomalo je licemjerno. Takve bolesti zaista zahtijevaju veliku mentalnu i duhovnu snagu, i samo oni pojedinci i one obitelji koji se bore s takvim stvarima, znaju svu težinu svojih neprospavanih noći i svu tugu isplakanih suza.

Međutim, mistificiranje bolesti poput kašlja, male glavobolje, poderanog koljena ili ogrebene ruke, gdje se odmah koristi sva sila tableta, krema, preparata, zavoja, gaza, nešto je što čovjeka ne čini jačim, već slabijim. Ponekad je dobro pasti, ponekad je dobro iskašljati stvari, nekad je nužno da vas glava zaboli od gledanja u računalo jer ćete tako prestati trošiti svoje oči osmosatnim buljenjem u treptavi monitor.

Zato, promislite malo o edukativnim učincima takvih minijaturnih bolesti. Dopustite svom tijelu da vam kaže što mu treba. Zaustavite sve i dopustite ponekad sebi da budete slabi, da osjetite bol. Jednostavno – dopustite sebi to ljudsko iskustvo života.

Među brojnim čudima prirode zasigurno je i drveće. Ono je čudesno u svako godišnje doba. U proljeće kada u punom cvatu pršti energijom i ljepotom, ljeti kada pruža sigurnost ljudima i životinjama svojim hladom, ujesen kada uveseljava svojim šarenim bojama, ali i

zimi, kada miruje i zna da je dovoljna njegova tiha prisutnost. Baš poput kakva prijatelja. Stoga ne čudi to da je drvo simbol života u raznim kulturama, a zbog svojih raskošnih krošnji sinonim je i za generacije ljudi, odnosno stabla obitelji. Pravi razlog tome možda se ipak nalazi ispod zemlje, a riječ je o čvrstu korijenju, koje se opire naletima nevremena. No što se događa ako se stablo iščupa, ako postane samo suho deblo koje leži uz cestu? Isprva bismo rekli kako umire i nestaje, no ako pogledamo iz drugog kuta, poprima novo značenje. Ono postaje ogrjevom i svojom žrtvom spašava druge, spašava čovjeka u potrebi. Pritom se čovjek često našpranja... podsjeća li ga tada drvo na svoju žrtvu, upozorava li ga na taj način da ne smije tako olako shvaćati taj dar?

Ako se toliki značaj može naći u svakom drvu, koliki je onda tek značaj drva života – raspela na kojem je visio naš Spasitelj radi svih nas? Spasitelj je žrtvovao sebe radi čovjeka, i to svakog čovjeka, te nas s tog križa svakodnevno obiljeva rijekom svog milosrđa i poziva u život vječni.

Unatoč strahu u Getsemanskom vrtu, Isus je stao na prvu liniju obrane svoga naroda i, žrtvujući sebe, porazio smrt. Poput svih velikih kraljeva, hrabro je bio uz svoj narod, ali za razliku od njih, On nije otišao na spektakularan način. Nije s mačem u ruci jurišao na neprijatelja u kičenoj borbenoj opremi, nije ga obilježio klasičan junački pothvat kakav bi se mogao očekivati, niti je imao hvaldostojan posljednji ispraćaj. Spasitelj je ostao u najvažnijoj bitci sam i ponižen od svih, snažno je prigrljio muku i smrt na križu. Upravo na jadnu suhu drvu, nedostojnu kralja. Možda nije uzdignuo ponosno glavu kad su ga napadali, proklinjali i mučili, možda nije imao snage za ponosnu smrt, a znao je i da bi ga ponos u tome samo spriječio. On je želio ostvariti Očev cilj. U najbitnijoj bitci cijelog čovječanstva jedan je Čovjek, bez vojnika, bez oružja, bez pustog objašnjavanja i pravljenja strategija, imajući samo teško hrapavo drvo, porazio neprijatelja zauvijek. Svjetlost je obasjala svijet i omogućila život vječni svim

prethodnim i budućim kraljevima, svim podanicima, svim prosjacima, svim učenicima i neobrazovanima, malima i velikima, dobrima, ali pomoću jednog drva koje je postalo raspelom, i grešnicima.

Zaustavimo pogled svaki put kad nam se pruži prilika i upravimo pogled u pravog i istinskog Kralja, dotaknimo drvo života i osjetimo zahvalnost na tom neizmjernom daru. Ako nas pokoji put i ogrebe, nema veze, ono nas samo upozorava da ne shvaćamo olako taj dar.

AVE CRUX, SPES UNICA! **Zdravo križu, nado jedina!**

KRATKI KRIŽNI PUT

Filip Fišić

Premilostivi Bože, Isuse Kriste! Evo duša moja s rastuženom Majkom tvojom Marijom ide za tobom i prati te na teškom putu tvoje pregorke muke. Okrijepi me svojom milošću da mogu strpljivo nositi svoj križ što sam ga grijesima svojim zaslužio. Daj mi jakost da ne klonem i ne iznemognem na tom putu. Daj da mi svaka postaja bude korak u nebo.

1. ISUSA OSUĐUJU NA SMRT. Gledaj nedužnog Isusa gdje stoji pred sucem! Slušaj, kako ga krivo potvaraju i tuže, a on i ne otvara svojih usta! Razdraženi narod, koji ga je prije nekoliko dana slavio kao kralja, mahnito viče: "Raspni ga, raspni!" Osudiše ga; a on prima drage volje osudu, samo da nas oslobodi od osude vječnoga prokletstva.

2. ISUS PRIMA NA SE KRIŽ. Gledaj teški križ što ga navališe na Isusa njegovi neprijatelji. Ne nosi ga on za sebe, već za tebe i za čitav svijet. Grijesi tvoji i grijesi sviju ljudi tište sveta ramena njegova, a ti još nećeš da se popraviš! Skini sa sebe što prije teško breme svojih grijeha u skrušenoj i valjanjoj isповijedi.

3. ISUS PADA PRVI PUT POD KRIŽEM. Kako su teški grijesi naši! Pod njihovim teretom pada onaj koji sve drži svemoćnom riječju svojom, a pada zato da se mi podignemo iz zloća svojih. Gledaj kako Isus strpljivo podnosi sve pogrde i nemile udarce. A ti se tužiš na svaku malenkost i nepromišljeno mrmljaš, ti, koji si i više toga zaslužio.

4. ISUS SUSREĆE SVOJU SVETU MAJKU. Gledaj žalosnu Majku Isusovu kako rasplakana ide za Sinom svojim. Oh, kolika joj bol obuze srce kad ga vidje onako nagrđena i izmučena. A tko joj prouzroči toliku bol? Mi i grijesi naši. Hoćemo li i nadalje svojim grijesima zadavati bol svetoj Majci Spasiteljevoj? Ne, nikada više!

5. ŠIMUN CIRENAC POMAŽE ISUSU NOSITI KRIŽ.

Spasitelj je tako iznemogao da više ne može nositi križ, ali tvrdo srce ljudsko nema smilovanja. Isus je mnoge bolesnike ozdravio, mnogima mrtvacima vratio život: sada sam treba pomoć, ali nikoga nema da mu pomogne. Ne preosta, dakle, drugo neprijateljima njegovim, već da prisile Šimuna te pomogne Isusu nositi križ. O sretna li Šimuna! A kako ti nosiš svoj križ?

6. VERONIKA PRUŽA ISUSU RUBAC. Među silnom svjetinom koja se naslađivala mukama Isusovim, našla se jedna pobožna žena te požali Isusa. Ona mu pruži rubac da otare svoje krvavo lice. A za nagradu vraća joj Spasitelj sliku presvetog obraza svoga, utisnutu u rubac. Kako je lijepo ogledalo

dobila sveta Veronika! Ogledaj se u tom ogledalu često!

7. ISUS PADA DRUGI PUT POD KRIŽEM

Eto i opet pada Isus da iz gliba grijeha podigne tebe i sve ljude. Kako ga moraju boljeti rane na presvetom tijelu! Ali još više negoli rane bole ga tvoji grijesi u koje jednako padaš. Prigni već jednom oholu glavu svoju, budi od srca ponizan i nauči se Bogu za ljubav i za pokoru svojih grijeha strpljivo podnositi svaki križ.

8. ISUS TJEŠI JERUZALEMSKE ŽENE.

Bogoljubne žene požališe Isusa kad ga vidješe svega krvava i izranjena i zato uzeše nad njim plakati. A Isus im reče: "Kćeri jeruzalemske. Ne oplakujte mene, nego oplakujte sebe i djecu svoju!" I tebi Isus veli isto što je rekao ženama: "Ne oplakuj, sinko, mene, nego oplakuj sebe i grijeha svoje!" A gdje su tvoje suze da oplaches grijeha svoje?

9. ISUS PADA TREĆI PUT POD KRIŽEM.

Treći put pada Isus pod križem, ali ga ne prestaje nositi dok ne dovrši djelo spasenja ljudskoga. Zašto ti nećeš da nosiš križ koji te vodi u nebo? U križu je spasenje, u križu je zaštita i obrana, u križu je život. Zato prigrli križ da živiš u vijeke.

10. ISUSA SVLAČE.

Gledaj kako krvnici Isusovi i odjelo s njega svukoše. Oh, strahote! Gol stoji Bog koji sve odijeva! Njegovo presveto i prečisto tijelo ruglu se izvrgava. Zbog naše puste taštine mora on podnositi toliku sramotu; mora biti bez odijela da nas zaodjene odijelom nedužnosti koju smo izgubili sramotnim mislima, riječima i djelima.

Predobri Isuse, zahvaljujem ti na milosti koju si mi udijelio pri ovoj pobožnosti. Primi ovu moju bogoljubnost na slavu muke svoje, na zadovoljštinu za grijeha moje, na utjehu i pomoć dušama u čistilištu. O ne daj, Isuse, da neizmijerna vrijednost presvete krvi tvoje bude za me izgubljena, nego mi udijeli milost svoju i uvedi me iza ovoga života u vječnu radost.

11. ISUSA PRIBIJAJU NA KRIŽ. Promisli kako oštrim čavlima pribijaju na križ svete ruke Isusove, koje su toliko dobra učinile ljudima! Promisli kako mu probijaju noge, koje su koračale jedino za spasenje ljudsko. Što si ti zaslužio koji si rukama svojim toliko nepravde počinio; koji si često stupao po zabranjenom i krivom putu! Pravdi se Božjoj mora svakako potpuno udovoljiti. Bolje na ovom svijetu negoli na drugom.

12. ISUS UMIRE NA KRIŽU. U groznim mukama visi Spasitelj na križu, a neprijatelji ga njegovi još ruže i grde. Ali on ih ne proklinje, već za njih moli: "Oče, oprostimi, jer ne znaju šta čine!" Opraštaš li i ti neprijateljima svojim? Isus je umro da mi živimo. Smrću svojom Isus je pobijedio smrt.

13. ISUSA SKIDAJU S KRIŽA. Promisli koliku je bol morala osjetiti blažena Djevica Marija kad joj mrtvo tijelo predragoga Sina položiše u krilo! Grijeh probode mačem prevelike žalosti njezino majčinsko srce. Oplachi grijeha svoje i žali Majku koja za te toliko trpi! Čuvaj se ponovnog pada da je i opet ljuto ne ucviliš.

14. ISUSA POLAŽU U GROB. Pobožni Josip Arimatejac i Nikodem iskazaše Spasitelju posljednju počast, položivši mu sveto tijelo u novu grobnicu u kojoj ne bijaše još nitko ukopan. No tijelo Isusovo nije ostalo u grobu. Domalo je ustalo slavno iz groba i združilo se opet s dušom. I tebe će jednom položiti u grob. Gledaj da ti tijelo bude izmučeno trudom i naporom dobrih djela da tako ustane slavno na vječni život.

ŽUPNE INFORMACIJE

Radno vrijeme župnoga ureda: od utorka do petka: 9-11; 17-19 h

Svete mise: nedjeljom u 7:30, 9:30, 11, 12:30, 18:30

radnim danom u 7:30 i 18:30 (ponedjeljkom nema
svete mise u 7:30)

Klanjanje: svakoga četvrtka nakon večernje svete mise

Večernja molitva časoslova: tijekom večernje svete mise utorkom i petkom

Sakrament ispovijedi: radnim danom pola sata prije svete mise te svake
nedjelje tijekom svetih misa

Susreti mladih: nedjeljom u 20:15

Ministrantski sastanci: subotom u 10 h

Vijesti iz župe i ostale informacije potražite na župnoj mrežnoj stranici:

www.gospastenjevecka.hr

POBOŽNOST KRIŽNOG PUTA

Petkom i nedjeljom u korizmi pola sata prije večernje svete mise

Pratimo Isusa na Njegovu križnom putu, da bi i On
pratio nas na putu naših životnih križeva.

Župni Caritas i ove korizme organizira akciju
prikupljanja hrane i kućnih potrepština za obitelji
lošijeg imovinskog stanja u našoj župi. Ono što
želite darovati, donesite ili u crkvu kada dođete na
misu ili u uredovno vrijeme u župni ured.
Otvorimo svoja srca i pomozimo potrebitima!

Listić izdaje: Župa Uznesenja Blažene Djevice Marije – Stenjevec
Stenjevec 9, 10090 Zagreb – Susedgrad

Tel. i faks: (01) 3732-729; **mob:** 099/4469-166

E-mail: gospastenjevecka@inet.hr

Web: www.gospastenjevecka.hr

Župnik: preč. Vjekoslav Meštrić

Listić uređuju: Neven Škrlec, Petra Bičanić, Petra Veršec, Ivan Fedor, Filip Fišić, Trpmir Stary,
Ksenija Čičak

Lektor: Jelena Učović